

Ігор Григорович ГОРЖІЙ (ВО «Батьківщина») – голова постійної депутатської комісії обласної ради з питань екології та раціонального природокористування.

– Ігоре Григоровичу, розкажіть про пріоритети очолюваної Вами комісії.

– Наразі наш пріоритет – визначити всі ті об'єкти, які подаються цього року із районів на співфінансування з обласного бюджету.

Ті ж об'єкти, що потребують втручання, перебувають у зоні нашої пильної уваги. Приміром, остання виїзна комісія вивчала проблеми берегоукріплення у селі Максимівка Кременчуцького району. За даними обласного управління водних ресурсів, Кременчуцьке водосховище підмиває і постійно руйнує берегову зону – за 30 років уже втрачено 800 тисяч квадратних метрів. Є місця, де за рік море забирає 5–7 метрів берега! Вже виготовлена вся кошторисна технічна документація, є кошти, є й бажання допомогти громаді.

Щодо гірничо-збагачувального комбінату, то ми хочемо розібратися у правильності сплати податків: громадськість протестує проти того, що їх мало, податківці стверджують, що сплачуються вони неправильно. А депутати – посередині між громадськістю та владою. Саме ми, депутати, повинні знаходити точки дотику. Задля цього нас обрали люди.

Але вирішити ці проблеми не так просто. Від нафтопереробного заводу кошти екологічного збору йдуть повністю до Державного бюджету. Екологічні ж проблеми залишаються невирішеними, бо грошей на це немає! Як бачимо, розмови про децентралізацію, на жаль, так і залишаються розмовами! А екологічних бід Полтавщини з

Києва не видно.

Дуже складна ситуація зі звалищами. На всю область лише один полігон у Новосанжарському районі має повний пакет нормативно-технічної документації. Якщо документів немає, не виконані вимоги до облаштування, стихійним вважається навіть те звалище, під яке земля виділена офіційно. Крім того, районам конче потрібні сміттєвози.

Хронічними для Полтавщини є проблеми нафтогазового комплексу. І це не тільки шкідливі викиди чи розливи. Наприклад, у Сенчі Лохвицького району така біда: свого часу для буріння свердловин там зводилися наливні споруди, а тепер не лише річки попересихали – зникає вода й у колодязях.

Для безпеки торф'яників, які через величезну засуху горіли у минулому році, потрібні резервуари, звідки можна було б набирати воду. Лісництвам потрібні камери спостереження, щоб з гелікоптера вчасно виявляти задимлення й ліквідовувати небезпеку ще до початку масштабних пожеж.

Як бачите, працювати є над чим. Але потенціал маємо потужний. Насамперед щодо бажання відновити найбільше багатство нашого краю – унікальні екологічні ресурси.

– Чи впливатимуть партійні інтереси на прийняття рішень?

– Члени нашої постійної комісії представляють різні політичні сили, але жодного негативу з цього приводу немає: всіх вислуховуємо, точку зору кожного враховуємо, готові до компромісу. Адже свою специфіку, навіть інтригу мають, скажімо, питання мисливських господарств, а рішення потрібно прийняти на користь не чиясь особисто, а всієї громади. Хотілося б, щоб люди глибше вивчали проблеми, були максимально “в темі”, бо загалом інтереси і завдання спільні.

– Як буде контролюватися виконання прийнятих рішень?

– Уже прийняті протокольні рішення із доволі гострих питань (стосовно ГЗК, свинокомплексу в Біликах Кобеляцького району, зданого в експлуатацію з недотриманням проектної документації) – за участю і податківців, і представників прокуратури, поліції. За процесом уважно спостерігає громадськість. І з чієї вини та за чийм підписом свинокомплекс було введено в дію, ми обов'язково встановимо. Але ж завдання не лише в тому, щоб знайти винного, треба ще й коригувати наслідки. Чітко, поетапно, з конкретними датами. Бо люди там живуть, дихають смородом, користуються забрудненими підґрунтовими водами.

І подібні проблеми “вилазять” на кожному кроці. Це і розливи при крадіжках конденсату, і викиди підприємствами неочищених відходів у каналізаційні стоки. З такими наслідками горе-діяльності потім не можуть впоратися навіть очисні споруди. Залучаємо відповідні органи, працюємо. Інакше не повинно бути.

– Який досвід, на Вашу думку, слід зберегти з попередніх каденцій?

– Попередній склад цієї комісії теж працював активно, хоч і був дуже обмежений фінансово. На превеликий жаль, наразі в комісії немає жодного депутата із минулого скликання. Адже були напрацювання, які б стали у великій нагоді.

Дається взнаки низький рівень районних фахівців, які готують запити, – екологічні кошти можуть бути виділені лише за чітко визначеними напрямками (звалища, розчищення річок, берегоукріплення, очисні споруди тощо). До 10 лютого надали такі запити лише вісім районів.

– Ігоре Григоровичу, розкажіть коротко про себе.

– Я – корінний мешканець обласного центру, народився 12 квітня 1967 року. У Полтаві закінчив школу, нафторозвідувальний технікум, технічний університет імені Кондратюка, кооперативний інститут, Харківський регіональний інститут державного управління.

З дитинства батьки навчали не бути байдужим. Це мій основний принцип життя.

В обласній раді – вже третю каденцію. У п'ятому скликанні я займався проблемами надрокористування, у шостому – житлово-комунальними проблемами. Тепер опікуюся природоохоронними заходами.

Донедавна працював начальником територіального управління Державного агентства з ефективного використання паливно-енергетичних ресурсів. Трудового стажу маю 32 роки, до реорганізації державного агентства цей стаж був безперервним.

Хобі – футбол і хокей. Якщо випадає нагода – лижі. У футбол граємо тричі на тиждень давно здруженим колективом уже багато років – або в залі, або на відкритому стадіоні. У хокей – на майданчику в парку “Перемога”. На лижі стаю або в Карпатах, або у Сорочиному Яру Диканського району. Як бачите, і захоплення мої тісно пов'язані з природою — найбільшим багатством України.

(Всеукраїнська громадсько-політична газета «Зоря Полтавщини», 22.03.2016, № 40-41)